

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

w sprawie z wniosku P. D.
o wznowienie postępowania
po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2014 r.,
zażalenia wniesionego przez skazanego
na zarządzenie Sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego
z dnia 19 maja 2014 r.,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

We wniosku o wznowienie postępowania skazany P. D. domagał się wznowienia postępowania, podnosząc istnienie uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności SSO T. W., rozpoznającego sprawę w drugiej instancji, która to okoliczność stała się skarżącemu wiadoma już po dacie wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w R., lecz zaistniała przed wydaniem tego wyroku (tj. zarzut obrazy art. 41 § 1 k.p.k.).

Zarządzeniem z dnia 19 maja 2014 r. sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia „osobistego” wniosku o wznowienie postępowania argumentując, że wniosek skazanego o wznowienia postępowania wskazuje na inne podstawy niż wymienione w art. 540 i art. 540a i 540 b k.p.k.

W zażaleniu na to zarządzenie skazany stwierdził, że pomimo braku podstaw do przyjęcia wniosku o wznowienie, Sąd powinien rozpatrzyć jego wniosek przez pryzmat nowych, nie znanych wcześniej okoliczności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

W zaskarżonym zarządzeniu prawidłowo uznano, że w postępowaniu o wznowienie postępowania „odpowiednie” zastosowanie znajduje art. 530 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. co oznacza, iż wniosek o wznowienie postępowania podlega kontroli dokonywanej przez prezesa sądu bądź upoważnionego sędziego. W ramach kontroli warunków formalnych wniosku o wznowienie postępowania badaniu podlega, między innymi, wskazanie podstaw do wznowienia postępowania. Z recypowanego do postępowania wznowieniowego art. 530 § 2 *in fine* k.p.k. (art. 545 § 1 k.p.k.) wynika, że odmowa przyjęcia kasacji może nastąpić, gdy oparto ją na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Stosując ten przepis odpowiednio w postępowaniu o wznowienie postępowania należy przyjąć, że również odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania może nastąpić, gdy we wniosku wskazano inne podstawy niż wymienione w art. 540 i art. 540a i 540 b k.p.k. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 1 lipca 2010 r., IV KZ 39/10, R-OSNKW 2010, poz. 1373; i z dnia 28 maja 2009 r., III KZ 22/09, OSNKW 2009, z. 7, poz. 59).

Poza sporem jest, iż unormowanie zawarte art. 545 § 2 k.p.k. wymaga, by wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, był sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Niedopełnienie przez stronę tego obowiązku powoduje, iż złożony przezeń wniosek jest obarczony brakiem formalnym, do którego uzupełnienia należy stronę wezwać w trybie w art. 120 § 1 k.p.k. Jednakże w sytuacji, gdy z wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez stronę wyraźnie wynika, że domaga się wznowienia postępowania w oparciu o inne powody niż wymienione w art. 540 i art. 540a i 540b k.p.k., to wówczas nie ma potrzeby wzywania strony do uzupełnienia wskazanego braku formalnego wniosku, czy też rozpoznawania złożonego równocześnie wniosku o wyznaczenie z urzędu adwokata albo radcę prawnego do sporządzenia i

podpisania wniosku o wznowienie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2009 r., III KZ 22/09, OSNKW 2009, z. 7, poz. 59).

W „osobistym” wniosku o wznowienie postępowania skazany domagał się wzruszenia prawomocnych wyroków na podstawie innych okoliczności niż wymienione w art. 540 i art. 540a i 540 b k.p.k. Zasadnie zatem w rozpoznawanej sprawie, w oparciu o przepisy wskazane w podstawie prawnej zaskarżonego rozstrzygnięcia, odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.